

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.761/2017/11. szám

A Szegedi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Boros Erzsébet ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2017. március 28. napján kelt 10.P.20.269/2016/34. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 35. és 51., míg az alperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000,- (Egyszázezer) forint első- és másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 200.000,- (Kettőszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2015. május 4-június 11. és szeptember 7-14. között tartózkodott az alperesi bv intézetben. Előbb a 72-es, utóbb a 77-es zárkában volt elhelyezve. Ottléte alatt poloskacsípéseket szenvedett, ezért két alkalommal részesült orvosi ellátásban: június 17-én és szeptember 10-én. Többször ilyen tünetekkel nem jelentkezett.

Az alperes 2015. május és június hónapokban nyolc, szeptemberben három alkalommal végeztetett az intézetben külső cég bevonásával kártevőirtást.

A **(város neve)**-i Fegyház és Börtön 2015. július 17-én engedélyezte a felperes alperesi bv intézetbe történő átszállítását beszélő céljából, melyben az intézet parancsnoka a látogatás idejét 2015. szeptember 10. napjának 8 órájában határozta meg azzal, hogy az látogatófülkében fog zajlani. Az alperes a 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 40. § (2) bekezdés a) pontját alkalmazva az egy óra látogatási időt – a felperes kérelmére – 1 óra 30 percre módosította.

A felperes 2015. augusztus 8-án előterjesztett panaszában a látogatás engedélyezett napját nem kifogásolta, sérelmezte viszont az arra kijelölt helyiséget.

Az alperesnek látogató helyisége nincs, hétvégeken erre a célra a gazdasági folyosót alakítja át. Hétköznap erre az ügyvédi beszélő szolgál, a fülke zárt, telefon nincs felszerelve, a beszélgetés plexi üvegen keresztül történik.

Az alperesi házirend VI/1. pontja szerint a látogatás ideje szombati napokon 7 órától 16 óráig tart a reintegrációs tisztt, szociális segédelőadó által megjelölt időpontban. A látogatás asztal mellett történik. Biztonsági okból az intézet parancsnoka elrendelheti a látogatás fülkében történő lebonyolítását. A látogatás helye az intézeti gazdasági folyosón kialakított látogató helyiség. Hétköznap lebonyolított látogató fogadás esetén azt az intézet parancsnoka engedélyezi úgy, hogy az az ügyvédi beszélőben zajlik.

A felperes az engedélyezett napon és időben itt fogadta élettársát és két kiskorú gyermekét, akikkel csak emelt hangon tudott kommunikálni.

Az alperes 2016. február 1-jén kelt 3507/292-1/2016. számú határozatával a felperes kártérítési igényét elutasította.

A felperes keresetében 2.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Igényét egyrészt azzal indokolta, hogy a poloskacsípések elszenvedésével sérült egészséghez fűződő személyiségi joga, másrészt kifogásolta a 2015. szeptember 10-én foganatosított látogatás körülményeit. Ez utóbbi kapcsán kiemelte, élettársát és kiskorú gyermekeit megviselte, hogy fizikailag egymással nem tudtak érintkezni, kifejezetten zavaró volt, hogy telefon hiányában – a plexi üveg miatt – csak kiabálva tudtak beszélgetni. Állította továbbá, hogy az alperes az engedélyezett másfél óra helyett egy óra beszélőre adott lehetőséget. Véleménye szerint az alperes jogszabályi kötelezettségének nem tett eleget azáltal, hogy nem biztosította a megfelelő kapcsolattartást. Személyiségi jogainak megsértését az egyenlő bánásmódhoz fűződő jogának megsértésében is látta.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint jogszabályi kötelezettségének mind a rovarirtás, mind a látogatás lebonyolítása kapcsán eleget tett. Az utóbbival összefüggésben kiemelte, kizárólag hétvégén tudja biztosítani a gazdasági folyosó átalakításával a megfelelő látogatási körülményeket, mivel azonban a felperes kérelme rendkívüli látogatásra vonatkozott, ennek hétköznap tett eleget. Kiemelte, felhívta a felperes figyelmét, hogy ügyvédi beszélőben biztosítja családtagjai fogadását, ez a helyiség azonban telefonnal nincs felszerelve. Állította, intézkedése megfelelt a házirendnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 100.000,- forint megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az alperes védekezésével összefüggésben mindenekelőtt rámutatott, a felperes panaszjogát a 2013. évi CCXL. törvény (Bv.tv.) 142. § (2) bekezdés a) pontjának, a 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet (Bv szabályzat) 8. §-ának és a 12/2014. (XII. 16.) IM rendeletnek megfelelően kimerítette.

Az ügy érdemét illetően kifejtette, a kapcsolattartás jogának érvényesítése a bv-hatóság feladata, ami a fogvatartás miatt korlátozható, ellenőrzés alá vonható, ugyanakkor a jogszabály kivételként ad lehetőséget, meghatározott feltételek mellett a biztonsági beszélőfülkében történő látogató fogadás engedélyezésére a Bv.tv. 177. § (3) bekezdése alkalmazásával. A főszabály azonban a korlátozásoktól mentes kapcsolattartás a Bv szabályzat 102. § (2) bekezdése szerint, melyet a gyakorlatnak megfelelően a házirend is rögzít. A jogszabály nem tesz különbséget a hétvégi és hétköznapi látogató fogadás, valamint a más intézetből átszállított és az adott intézetben fogvatartott személyek kapcsolattartása között. Mindezek figyelembevételével arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes kapcsolattartási jogának gyakorlása során az alperes indokolatlan, nem a jogszabályoknak megfelelő korlátozást alkalmazott a helyszíni szolgálo biztonsági fülke kijelölésével, ami mint jogsértés önmagában alkalmas az emberi méltóság megsértésére. Hangsúlyozta, a személyiségi jogsérelem megállapíthatóságához nem szükséges annak a felperes személyére tekintettel történő megvalósítása. A nemvagyonai sérelem és hátrányok bekövetkeztét ebben a körben köztudomású tényként kezelte. Nem fogadta el az alperes védekezését az intézmény

objektív körülményeire, befogadási kötelezettségére és túlsúlyosságára, mert – véleménye szerint – a közvetlen kapcsolattartástól, mint főszabálytól való eltérést csak egyedi biztonsági okok indokolhatták volna. A sérelemdíj megállapításánál értékelte a jogsértés súlyát és a felperes által előadott hátrányokat. A módosított látogatási időtartam megsértését ugyanakkor nem találta bizonyítottnak.

Nem fogadta el azt a felperesi érvelést, hogy az alperes a jogszabályokat az egyenlő bánásmód követelményét a személyére tekintettel sértette volna meg. A 2003. évi CXXV. törvény (Ebkvt.) 19. § (1) és (2) bekezdése alapján lényegesnek tartotta, hogy a felperes nem valószínűsítette hátrány bekövetkeztét és hogy a jogsértéskor ténylegesen, vagy a jogsértő feltételezése szerint rendelkezett valamely védett tulajdonsággal.

A rovarirtással összefüggésben az 1997. évi CXLIV. törvény (Eütv.) 73. § (1) bekezdésére és a 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (Nmr.) 36. §-ában foglaltakra utalva rámutatott, az alperes jogszabályi kötelezettségének eleget tett, a kártevőirtást kellő gyakorisággal végezte, következképpen személyiségi jogsértés e körben nem áll fenn.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes jogorvoslati kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a sérelemdíj összegének 3.000.000,- forintra történő felemelését kérte. Állította, esetében a poloskacspések súlyos egészségkárosodást okoztak, ezen túl kifogásolta a bv intézet higiéniai viszonyait is.

Sérelmezte, hogy 2015 februárja után nem engedélyezték számára látogató fogadását. 2015 szeptemberében erre ugyan engedélyt kapott, azonban a látogatás körülményei kiskorú gyermekeit nagyon megviselték, miközben a biztonsági intézkedések indokolatlanok voltak. Érvelt azzal is, hogy a bv intézet a jogszabályban meghatározott személyes légtérrel számára nem biztosította, a telefonhasználatot indokolatlanul megvonta. Végül hozzátette, fogvatartása során többször nemvagyoni eszmei sérelmet szenvedett.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására irányult. Továbbra is hangsúlyozta, az intézetnek nincs látogató helyisége, hétvégén a gazdasági folyosót alakítja át erre a célra, hétköznap pedig az ügyvédi beszélő szolgál látogató fogadására, ahol telefon nincs felszerelve. Kérte figyelembe venni, hogy az intézet parancsnoka már 2015. július 17-én meghatározta a látogatás időpontját és helyét, erről a felperes értesült, de azt nem kifogásolta, csupán a látogatás megtörténtét követően. Állította, a hétköznapi, ügyvédi beszélőben való kapcsolattartás megfelel a Bv.tv. 177. § (3) bekezdésének, valamint 16/2014. IM rendelet 102. § (1) és (2) bekezdésében foglaltaknak. A felperes részére engedélyezett látogatási időpont, annak helye és módja nem különbözött más fogvatartottak látogatásától, azaz nem sérült az egyenlő bánásmód követelménye sem. Hozzátette, a felperes panasszal nem élt, így azt egyébként sem tudta volna orvosolni.

Egyebekben fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő az elsőfokú ítélet fellebbezésével nem érintett részének helybenhagyására.

A felperesi fellebbezés **alaptalan**, az alperesi fellebbezés **alapos**.

Az ítéletábra a felperesi fellebbezéssel összefüggésben mindenekelőtt rámutat az alábbiakra:

A felperes jogorvoslati kérelmében 3.000.000,- forintra kérte a számára elsőfokon megítélt sérelemdíj felemelését, holott keresetét az elsőfokú eljárásban csupán 2.500.000,- forintra terjesztette elő és módosított követelésének megalapozásául újabb, sérelmes körülményeket, tényeket hozott fel. Ezzel keresetét – mind annak összegét, mind ténybeli alapját illetően – a másodfokú eljárásban megváltoztatta.

A Pp. 146. § (1) bekezdése szerint a felperes a keresetét az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatja, feltéve, hogy a megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg. Az (5) bekezdés értelmében nem keresetváltoztatás az, ha a felperes

a) a keresettel érvényesített jog megváltoztatása nélkül annak megalapozására újabb tényeket hoz fel, vagy a felhozottakat kiigazítja,

b) az eredetileg követelt dolog helyett, utóbb beállott változás folytán más dolgot vagy kártérítést követel,

c) a keresetét leszállítja, illetve az eredetileg nem követelt járulékokra, vagy a követeléseknek, illetőleg járulékoknak a per folyamán esedékessé vált részleteire is kiterjeszti,

d) megállapítás helyett teljesítést vagy teljesítés helyett megállapítást követel (123. §).

A most idézett rendelkezések irányadók arra az esetre is, ha a felperes a másodfokú eljárásban, fellebbezésében ad elő eltérő vagy részben eltérő tényállást és ezen alapuló újabb követelést érvényesít.

Az megállapítható, hogy a felperes perbeli fellebbezési kérelme valójában keresetváltoztatást tartalmaz, hiszen nem sorolható az (5) bekezdés esetköreibe. Keresetének összegszerű igényét felemelte, és ennek megalapozására hivatkozott új tényekre. Keresetváltoztatását tehát – emiatt – elkésztetten terjesztette elő. Következik ez a Pp. 235. §-ának (1) bekezdéséből is, hiszen a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Emellett további konjunktív feltétel, hogy az – elbírálása esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell (Pp. 235. § (1) bekezdés).

A perbeli esetben a felperesnek a másodfokú eljárásban új tényként hivatkozott körülményekről – értelemszerűen – már az érintett időszakbeli fogvatartása során tudomása volt, emiatt azokat a fellebbezési szakban nem lehet figyelembe venni (BDT2000. 177.). Ezek (rossz higiéniai viszonyok, a megfelelő légtér biztosításának hiánya, a telefonhasználat lehetőségének jogsértő volta) kapcsán ugyanakkor panaszjogát sem merítette ki (Bv.tv. 142. § (2) bekezdés a) pont, Bv szabályzat 8. §).

Mindezek következtében fellebbezését az ítéletábra az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelem által behatárolt körben bírálta felül.

A felperes sérelemdíj iránti igényét keresetében arra alapította, hogy az alperes megsértette az emberi méltósághoz, valamint testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság a felek közötti jogviszony természetét, az ilyen perekben irányadó jogi aspektust kimerítően taglalta, jogi alapvetéseit ezért az ítéletábra megismételni nem kívánja, azokkal mindenben egyetért.

A hivatkozott személyiségi jogsértéseket megalapozó egyes sérelmezett körülményeket illetően álláspontja a következő:

Rovarcsípések, rovarok jelenléte

A perben nem volt vitás, hogy a felperes zárkájában ágyi poloskacsípéseket szenvedett, tehát az alperes nem biztosította az Eütv. 73. § (1) bekezdésében előírt higiéniai követelményeket. Mivel ezzel okozati összefüggésben a felperest nyilvánvaló hátrány érte, az alperesnek a kártérítési felelősség alóli mentesüléséhez azt kellett bizonyítania, hogy az élősködő- mentesítés érdekében folytatott eljárásával és a károsult megfelelő kezelésével eleget tett az általános elvárhatósági mércének. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet kötelezővé teszi – az alperesre is kiterjedően – a fertőző betegségek terjedésének megelőzését. A 36. § (1)

bekezdés előírása szerint a fertőző betegségeket terjesztő vagy egyéb, egészségügyi szempontból káros rovarok és egyéb ízeltlábúak, valamint a rágcsálók és egyéb állati kártevők megtelepedésének és elszaporodásának megakadályozásáról, ártalmuk megelőzéséről, távoltartásukról, rendszeres irtásukról gondoskodni kell. Ide tartozik az ágyi poloska elleni védekezési kötelezettség is, melynek keretében – megtelepedésének és elszaporodásának megelőzése érdekében – évente legalább két alkalommal irtószeres kezelést kell végezni minden olyan helyen, ahol a lakók gyakorta cserélődnek (4. sz. melléklet 5/e) pont).

A rendszeresen, évente több ízben, a kötelezőt jelentősen meghaladó gyakorisággal megrendelt és igazoltan elvégzett poloskairtasok dokumentált ténye megfelelően igazolja, hogy az alperes az NM rendeletnek eleget tett, gondoskodott – a felperes zárkájában is – az élősködő-mentesítésről. A felperes poloskacsípéseit pedig megfelelően ellátták, az alkalmazott kezelések adekvátak voltak, amit bizonyít, hogy újabb tünetekkel az alperesnél nem jelentkezett.

Ezzel az alperes a perben sikerrel bizonyította, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, következésképpen etekintetben felróhatóság nem terheli (hasonlóan: Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.120/2016/3., Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.299/2014/4-II., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.534/2014/5.).

Kapcsolattartás

Ahogy azt az elsőfokú bíróság is kifejtette, főszabályszerűen minden személyiségi érdeksérelmet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a jogellenesség kizárt. Így kizárt a jogellenesség akkor, ha kifejezett jogszabályi engedély alapján lépi át valaki az oltalmazott magánautonómia egyébként védett határait (Ptk. 6:520. § d) pont). Erre utal a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésében megfogalmazott korlát is. Ha tehát a hatóságok a rájuk irányadó jogszabályi felhatalmazás keretei között járnak el, az az érintett személyiségi jogsérelmét eleve kizárja.

A perbeli esetben ezért annak megítéléséhez, hogy a felperest érte-e személyiségi jogsérelem, a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperes az irányadó jogszabályok rendelkezéseit megtartotta-e, azaz a felperes szabadságjogait csak az engedélyezett módon, mértékben korlátozta-e. Amennyiben igen, úgy személyiségi jogsérelem nem valósulhatott meg.

A Bv.tv. 173. § (1) bekezdés d) pontja az elítélt kapcsolattartási formájaként szabályozza látogató fogadását, melynek részletszabályait a 177. § tartalmazza. Az elítélt a rezsimszabályokhoz igazodóan havonta legalább egyszer alkalmanként 60 percen, de legfeljebb 90 percen fogadhat látogatót. Ha a bv intézet biztonsága indokolja, a bv intézet parancsnoka elrendelheti, hogy az elítélt biztonsági beszélőfülkében, vagy rácson keresztül beszéljen a látogatóval.

A Bv szabályzat 102. § (1) és (2) bekezdése értelmében a látogatások számát, időpontját és a látogatás alkalmankénti időtartamát a rezsimszabályoknak megfelelően a bv intézet parancsnoka határozza meg. A látogatást az erre kijelölt helyiségben kell lebonyolítani.

Az alperesi parancsnoki utasítás szerint a látogatás helye az intézeti gazdasági folyosón kialakított látogató helyiség, hétköznap pedig az intézet parancsnoka engedélyezi az ügyvédi beszélőben történő látogató fogadást, mely zárt, plexi üveggel ellátott, telefon nincs felszerelve.

Az alperesi intézet parancsnoka 2015. július 17-én hétköznapra engedélyezte a felperes részére látogató fogadását látogatófülkében, engedélye tehát az intézet rendjére irányadó parancsnoki utasításnak megfelelt.

Lényeges, hogy a felperes értelmezésével szemben nem az elítélt biztonsági kockázata határozza meg a látogatók fogadásának helyszínét, hanem azt elsődleges szempontként a bv intézet biztonsága határolja be. Ezért ha az az intézet szempontjából indokolt, a Bv.tv. és a Bv szabályzat felhatalmazása alapján az intézet parancsnoka a kapcsolattartás helyszínül akár biztonsági beszélőfülkét is kijelölhet. Az általánosan érvényesülő jogszabályi rendelkezések felhatalmazó

jelleggel történt megfogalmazásának oka ugyanis éppen az, hogy az egyes bv intézetek építészeti sajátosságainak, az ott elhelyezett fogvatartottak számának, összetételének, végrehajtási fokozatának, a személyzet aktuális létszámának ismeretében a helyi, ekként az adott bv intézetre kialakított egyediesített szabályozás hatékonyabban, biztonságosabban működhet, mint egy általános norma. A törvény tehát éppen azért nem határoz meg egzakt paramétereket a kapcsolattartás helyszínéként, mert elsődleges a bv intézet biztonsága. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően az ítélet tábla nem talált olyan körülményt, mellyel az alperes jogszabályi kötelezettségét megsértette volna, hiszen nem a felperes személyére tekintettel, jogainak egyedi megsértésével rendelte el az ügyvédi beszélőben a kapcsolattartást, nem tért el a helyben általánosan érvényesülő parancsnoki házirendtől. Azt a bv intézet sajátosságai, biztonsága indokolta, melynél szempont az épület adottsága, a fogvatartottak és a 3. külső személyek biztonsága, az intézet rendjének fenntarthatósága. Szabályzata ehhez mérten, az általános szempontok és körülmények figyelembevételével rögzíti egyértelműen, hogy hétköznapiak nem tud biztosítani olyan helyet, ahol a látogatókat az ítélt szabadon fogadhatja. Ennek nyilvánvaló indoka, hogy a felsoroltak miatt az bizonyos fokú biztonsági kockázattal járna. Belső szabályzata ezért – törvényi felhatalmazásra – rendelkezhetett speciális, az adott bv intézet jellegének megfelelő látogatóhelyiség kialakításáról. Utasításának helyességét, megfelelőségét viszont – mivel az a speciális biztonsági szempontokon is alapul – az ítélet tábla a polgári jogi jogvitában nem bírálhatja felül. Nem annak volt tehát jelentősége, hogy a jogszabály nem tesz különbséget a hétköznapi és hétfői látogatások között, hanem annak, hogy a bv intézet biztonsága hogyan biztosítható a kapcsolattartás során. Azzal pedig, hogy a parancsnok felperesnek az ott fogvatartottak számára általánosan kijelölt helyen engedélyezte a családtagok fogadását, nem sértett az alperes sem jogszabályt, sem irányadó utasítást, vagyis a felperes kapcsolattartási, szabadságjogát megengedett módon korlátozta, ami a személyiségi jogsértést eleve kizárja.

Megjegyzzi az ítélet tábla, a látogatást már 2015. július 17-én az intézetparancsnok hétköznapra engedélyezte, a felperes pedig 2015. augusztus 8-án előterjesztett panaszban a látogatás engedélyezett napját nem kifogásolta, csak az arra kijelölt helyiséget és a látogatás időtartamát. Az alperes ugyanakkor – kérelmének részben eleget téve – engedélyezte számára a hosszabb időtartamú kapcsolattartást.

Megjegyzzi továbbá, hogy a családtagoknál esetlegesen előállott személyiségi jogsérelemre hivatkozással a felperes igényt nem érvényesíthet, arra kizárólag a személyiségi jogában sértett személy jogosult, az csak személyesen érvényesíthető.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

A felperes pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles az alperes első- és másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségének viselésére, melynek mértékét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A pártfogó ügyvéd díjának viseléséről a Pp. 87. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2018. március 22.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró